

Фатос Устек

Афоризми во воздухот

Домот е сензуално место. Тој спаѓа во емоционалната сфера на индивидуата. Тој не е физички простор, иако може да поседува физичко оовлотување. Физичкото оовлотување може да биде окружениот со сидови простор, каде што се складираат признаците за припадност (предмети), или пак, може да биде простор во којшто постојано се случуваат општествени контакти. Одовде, домот може да биде местото каде што единката живее, или може да биде улицата, населбата, градот. И покрај сè, домот е сензуално место. Физичкото оовлотување е школка на чувствата.

Единката се раѓа во услови; услови при коишто физичката средина, акумулирана со чувствителната сигурност, ги пронаоѓа претставите за домот напоредно со онтологијата на јас на единката. Претставата за домот нарастува рака под рака со приемот на пристигнувањето на единката. Таа зависи од тоа, како единката е опкружена од бинарностите на љубовта и довербата, стравот и сигурноста, прифаќањето и одбивањето... Чувството на припадност пред сè, претставува емотивна приврзаност (или посветеност), што нарастува во опросторување на спомнатите чувства во просторите на физичките средби. Во расплинати поими, тоа се сидовите во коишто единката се удира со главата. Претходно, единката го расветлува поимот дом, конфронтирајќи се со етимологијата на зборот. Со други зборови, пред сензуалниот простор да ја стекне можноста за негово настанување, јазикот на сигурноста го определува просторот на припадност. Единката го слуша зборот „дом“ пред да го спознае неговото значење, иако сметам дека мора да постои некое нејасно чувство на: „што е тоа“, и надвор од тоа: „каде е тоа“. Во текот на созревањето во сензуалниот простор и со чувствата на живеењето, поединецот е веќе ориентиран кон местата, односно во оваа соба се спие, или во оваа улица единката живее.

Престојувањето е физички чин на останување на определено место во тек на определено време. Жителите на едно место се оние единки, коишто поседуваат извесна историја и спроведување на сопствената присутност во иднината. Кога престојувањето е поврзано со определено чувство, тогаш тоа се претопува во чин на живеење. Живеењето може да има мошне прагматична смисла, сосема подеднакво како и престојувањето: живеењето овде зад аголот, на оваа улица, во оваа кука. Престојувањето на определено место или живеењето на истото место, не претпоставуваат имплицитно дека тоа место е дом. Ако некој живее некаде и се чувствува среќен, тоа може да биде дом; ако некој се чувствува безбедно, тоа може да биде дом; ако некој се чувствува опуштено и смилено, тоа може да биде дом; ако некој се чувствува пријатно со самиот себеси, тоа може да биде дом. Зависи што побарува единката од домот и од условите во коишто тие барања се задоволени.

Што ако единката е во постојано движење, од едно на друго место, од една до друга улица, од една улица до друг град, од еден град до друга држава, од една држава до друг континент - каде ќе биде домот тогаш? Дали домот ќе биде секаде онаму каде што единката патува или пак таа е бездомна? Која е разликата меѓу живеењето на улица како бездомник и постојаното престојување на различни места како престојувалишта? Дали единката изискува база, а притоа тоа да ја спречи таа да не биде во постојано движење? Дали постои услов, на пример, преку обликот на адресата на живеење, од каде единката може да заминува и да се враќа повторно меѓу нејзиното движење меѓу простори, места и други собиралишта, и меѓу средби? Што се случува со текот на емотивните приврзаности? Каква би била приврзаноста за место, каде што единката има живеено неколку години, ако тоа се сведе само на обична апстракција?

Што се случува со местото, со домот што единката го поседува ако просторот на сегашните средби го заземаат сликите на минатите средби, коишто пак се во постојано формирање? Што ако единката дозволи да се замисли себеси во идна поврзаност со местото, но притоа не

може да го стори тоа, дали во тој случај единката го губи домот?

Што ако тоа е сè уште дом за оние, коишто единката ги почитува? Што прави единката со претставите што им припаѓаат на другите, а коишто единката ги почитува, дали тие вредности ќе ѝ припаѓаат и на единката?

Што ако големиот сон на единката ќе беше таа да биде постојано на пат во потрага по исполнување на желбите, и што ако единката тоа го има постигнато, каде тогаш престојува чувството за дом? Дали единката може да биде дом за своето јас? Дали дом може да биде некаде, каде што единката има заминато во потрага по посакуваните соништа? Тогаш, дали домот е место каде што единката нема да се врати? Ако постојат други, кои се оставени и ја чекаат единката да се врати, дали единката може да се врати онаму, од каде што има заминато? Дали единката може да го нарече местото – дом, само затоа што е емоционално врзана со тоа место, затоа што луѓето коишто ги почитува живеат на истото место?

Дали домот мора да биде место каде што единката може да се искаже себеси? / Дали е домот повеќе заеднички отколку индивидуален? / Дали домот е универзален концепт со посебности коишто се разликуваат? / Може ли една единка да биде дом за друга единка? – Ако е тоа така, што се случува кога едната единка си заминува? / Дали единката мора да созрева (ментално, емотивно, на физичко ниво) на место што единката го нарекува дом? / Дали единката се вкоренува кога е дома? / Дали домот е место на ориентација, од каде што единката се разгранува? / Дали домот е местото каде што единката се враќа? / Дали домот е местото каде што единката расте и нараснува, сака да замине и заминува, каде што единката никогаш не се враќа, иако секогаш го споменува? / Што е со меланхолијата? Дали на единката ѝ недостасува домот? Ако е така, тогаш што недостасува: изминатото време или чувства или замислите за идните средби коишто се однапред пропуштени? / Што значи тоа, да се чувствуваш дома во нечие тело? / Дали единката може да биде дома со

книгите што ги чита? / Дали единката може да биде дома со музиката што ја слуша? / Дали единката може да биде дома со мирисите од детството? / Дали семејството од пријатели може да биде дом? / Кој би бил сразмерот на потсетувањето на замислениот дом? Колку од чувството за дом е условено од семејството или од пријателите, колку од него е условено од книгите, колку од роднините, колку од посетените места, колку од соништата што се остварија, колку од луѓето што дале поддршка, колку од домот му припаѓа просторот на фантазијата што единката му ја дозволува на своето јас? / Колку ѝ е потребен домот на единката? / Можат ли соништата да бидат дом?

Како некој го прави она што го прави, кога не знае што е дом?

Fatos Ustek

Aphorisms on Air

Home is in the sensuous space. It belongs to the emotional spheres of individuals. It is not a physical space, though it may have a physical embodiment. The physical embodiment can be a space surrounded by walls where notions of belonging (objects) are accumulated, or can be a habitat of civilization where social encounters are in a continuum. Thus home can be a house where one resides or can be the street, the neighborhood, the town, the city where one lives. Despite, home is in the sensuous space. The physical embodiment is the shell of the sensations of the person who assigns. One is born into conditions. The conditions in which a physical environment is accumulated with emotional sheltering, found the notion of home as well as the ontology of one's self. Idea of home grows hand in hand with the reception of one's arrival. It depends on how you are surrounded by the binaries of love and trust, fear and security, acceptance and rejection... A sense of belonging is first an emotional attachment (or commitment), which grows into the spatialization of these emotions into the spaces of physical encounter. In very broad terms, they are the

walls that one hits one's head. Before, one elucidates the idea of home, (s)he is confronted with the etymology of the wording. In other words, before the sensuous space has the possibility to emerge, the language of the sheltering defines the space of belonging. One hears the word 'home' before one knows what it means, though I reckon there must be a slight feeling of 'what it is', and beyond that: 'where it is' While growing up within the sensuous space and with the feeling of living, one is already oriented with the attributions of places, thus the room one sleeps, or the street one has a house to live in.

Residing is the physical act of staying at some place for a duration of time. Residents of a place are the ones with a certain history, and implementation of their presence in a future. When residing is associated with a certain feeling, it forms into an act of living. Though living can be very pragmatic, like living around that corner, on that street, in this house; as residing can. Residing in a place or living in an exact location does not necessarily imply that it is a home. If one lives somewhere and feels happy, this can be a home; if one feels secure, this can be a home; if one feels relaxed and calm, this can be a home; if one feels at ease with one's self this can be a home. It depends what one requires from being home and on the conditions in which these requirements are satisfied.

What if one is on a continuum of movement, from places to other locations, from locations to other streets, from streets to other cities and from cities to other countries and from countries to other continents, where could be home? Will home be wherever one travels to or will (s) he be homeless? What is the difference between living on streets as homeless and continuously living in different places as a person with a residence? Does one require a base to be on the move? Is there a prerequisite of an address of some sort, that one leaves and comes back to, in order to move between spaces, places, and venues and among encounters? What about the course of emotional attachments?

What would be the attachment to a place where one has lived for several years if it has become a mere abstraction?

What happens to the place, to the home of one's own if only the reappearing images of past encounters occupy the space of present encounters? What if, when one allows (him/)her to imagine in a future associated with that place and cannot really do so, has (s)he lost (his/)her home?

What if it is still a home for the ones one values? What does one do with the notions that belong to others who one values, shall they be (his/)her too?

What if, one's grand dream was being on the road in a continuum for realising desires and (s)he has achieved to do so, where does the feeling of home reside? Can one be a home for one's self? Can home be somewhere (s)he has left for desired dreams? Is, then, home a place one will not return? If one has left a place for other places, will one ever go back again? If there are others left behind who look forward to one's return, can one return where (s)he left? Can one call a place home only because of the fact that (s)he is emotionally related to that place for the (valued) people living in are so?

Does home need to be a place where one can express one's self? / Is home communal rather than individual? / Is home a universal concept with differentiating particularities? / Can a person be home for another? – If so what happens when (s)he leaves? / Does one need to grow in a (mental, emotional, physical) place one calls home? / Does one root (him/)herself when at home? / Is home a place of orientation where one grows branches? / Is home a place one returns? / Is home a place one has grown in and then out of, one has wished to leave and then left, where one will never come back though always refer to? / What about melancholia? Does one miss home? If so, is it the time spent or the feelings or the imagination of future encounters that are missed? / What does it mean to feel home in one's body? / Can one be home with the books one reads? / Can one be home with the music one listened to? / Can one be home with the smells one has grown up with? / Can family of friends be home? / What would be the proportion of resemblances for an imagined home? How much of the feeling of home is conditioned by the family of friends, how much of it is by the

© Fatos Ustek, пренесено со дозвола на авторот.

© Fatos Ustek, reproduced by kind permission of the author.

books, how much of it is by the relatives,
how much of it is by the places you have
seen, how much of it is the dreams you have
built, how much of it is by the people of
support in kind, how much of it is the space
of imagination by one's allowance to one's
self? / How much one needs home? / Can
dreams be home?

How does one do what one
does when one does not know what is
home?